

Ungdomsklubberne nu og i fremtiden

»Og jo mere det enkelte individ styrkes, jo mere selvfølelse, den enkelte får, jo bedre er han eller hun til at samarbejde, og jo mere får han eller hun at give fællesskabet«.

Dette er sagt af Per Møller i en samtale med Aarhus Stiftstidende søndag den 11. august 1985, og danner en udmærket baggrund for ungdomsklubbernes opgaver.

2 klubtyper

I øjeblikket findes de under 2 lovgivningsregis, nemlig efter *Kap. II i fritidsloven og § 69 i bilstandsloven*. Altså to forskellige typer, som ud fra en overfladisk betragtning tilsyneladende er ens. Eller har de forskellige opgaver og opfylder forskellige behov i ungdommen?

Alle er enige om, at fritiden vil spille en øget rolle i fremtiden, og derfor er de fritidsvaner, der grundlægges i ungdommen, afgørende for et godt voksenliv.

Forskelle i ungdommen

I billedet af de unges fritid tegner der sig en stigende tendens til, at en stor gruppe har en *passiv* og dermed fattig fritid. Dokumentation herfor har det tidligere ungdomsudvalg bl.a. leveret, hvor op imod en 40–45 pct. af de 13–19 årige står uden for nogen form for organiseret fritid – såvel kommunalt som foreningsorganiseret. Det er ligeledes en gammelkendt sandhed, at de unge med *skolesucces er de mest fritidsaktive* – altså nærmest er overbebyrdede – og omvendt de andre med *skolenederlag de mest fritidspassive*. På trods af mange valgmuligheder har de ikke evnen eller *selvtilliden* til at gå løs på verden. De isolerer sig fra fællesskabet i grupper, der kapper næsten alle tråde til samfundslivet. De mest afvigende er jo nok så kendte gennem massemediernes reportager.

Fritidslovens klubbers målgruppe

Alle unge har behov for et samlingssted til afslapning og fornøjelse. Et sted som er et nødvendigt supplement til de mere målrettede fritidsaktiviteter, og denne funktion varetages udmærket inden for *fritidslovens regi*. Kort sagt er disse klubbers naturlige målgruppe de unge, *der kan og vil selv*, og behovet er en almen fritidsmæssig indsats.

Bilstandslovens klubbers målgruppe

For den anden gruppe af unge kan der gives nok så mange tilbud. De modtager dem ikke, og er med deres aktiviteter kilde til megen uro med kedsommelighedshærværk og bandelignende virksomhed. De modtager dem ikke alene af den grund, at de ikke tør udfordre skæbnen med mulighed for endnu et nederlag. Her er behovet en egentlig *social* indsats. Og den varetages bedst af sociale klubber, dels som integreret del af det øvrige sociale system, dels fordi de udgør en fleksibel institutionstype, hvor ressourcerne kun sættes ind, præcis hvor behovet måtte være i den enkelte kommune. Og målet er gennem alsidige aktiviteter at få dem til at kunne selv, at føle deres eget værd, at give dem succes, således at de af egen kraft kan vælge, og ikke indskrænke deres valg til for snævre aktiviteter.

Nogle vil givetvis sige – hvorfor dele ungdommen op på den måde. De bør alle være sammen. Svaret er enkelt nok: det gør de selv!!! De svagere skydes ud, fordi de ikke har færdigheder eller adfærdsmåder, der kan gøre sig gældende hos de mere velfungerende unge.

Indsatsen skal være mere dybtgående og længerevarende over for disse unge, på samme måde som man har erkendt det i de specielle 10–11 klasser.

Forskellige behov

Disse to klubtyper er altså udtryk for forskellige behov, og hvilken der vælges skal være ud fra lokalsamfundets behov. En ensidig satsning på den ene eller den anden type, vil overlade store grupper af unge til sig selv med en svag tilknytning til samfundslivet.

De 18–25 årige

Konklusion:

Et særligt problem findes i gruppen af de 18–25-årige som endnu ikke er parate til at fungere i og styre deres fritidsliv uden klubben som bagmand. Ligeledes ved vi, at ungdomstiden i almindelighed forlænges på grund af den udvidede uddannelsesetid. Mulighed for et klubliv efter det 18. år bør derfor eksistere.

Det regelsæt, som lovgiverne kan sætte for kommunernes ungdomsarbejde, skal efter